

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **N. H. K.**, zastoupeného Mgr. M. Š., proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2010, č. j. 10 Ca 189/2009 - 28, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti se odkladný účinek **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým mu byla uložena povinnost vydat do 30 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobce o zjednání nápravy ze dne 6. 6. 2008. Stěžovatel v kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti upozornil, že stěžovatel ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku neuvádí žádné skutečnosti osvědčující vznik nenahraditelné újmy. Proto podle jeho názoru nejsou dány důvody pro jeho přiznání.

Kasační stížnost nemá podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze

přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Otázkou, zda v řízení o kasační stížnosti může vzniknout nenahraditelná újma správnímu orgánu a zda může být vyhověno jeho návrhu na přiznání odkladného účinku, se Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikovaném pod č. 1255/2007 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„i správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv.“*

Také správní orgán tedy může navrhnout, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Přiměřeným použitím § 73 odst. 2, 4 s. ř. s. v kasačním řízení pak je třeba dle závěrů rozšířeného senátu v první řadě rozumět, že stěžovatel (žalovaný správní orgán) se může odkladného účinku domáhat poukazem na stejné zákonné podmínky jako žalobce. Ty, ač stanoveny shodně pro všechny stěžovatele (žalobce, osobu zúčastněnou na řízení, žalovaného), se budou zjevně opírat o jiné skutkové okolnosti podle toho, která z procesních stran je uplatní. S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, kde by respektování soudního rozhodnutí mohlo způsobit závažné důsledky (rozšířený senát uvádí např. vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku, apod.).

Prvotní podmínkou pro přiznání odkladného účinku je dle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. věrohodné tvrzení stěžovatele, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nenahraditelnou újmu spojenou s realizací napadeného soudního rozhodnutí. Tento neurčitý právní pojem byl již Nejvyšším správním soudem vyložen, a to např. v usnesení ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6 Afs 25/2003 - 59, dostupném na www.nssoud.cz: *„Nenahraditelná újma, která by stěžovateli při výkonu nebo jiných právních následcích rozhodnutí mohla vzniknout, a jež je základní podmínkou pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 73 odst. 2 s. ř. s.], musí představovat výjimečný a závažný stav, který již nelze v dalším běhu času nijak odčinit“*. Důvody možného vzniku nenahraditelné újmy jsou vždy subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Je proto logické, že v řízení o přiznání odkladného účinku nese břemeno tvrzení právě stěžovatel a nikdo jiný nemůže jeho tvrzení nahradit. Soud posuzuje jím uvedené skutečnosti dle ustanovení § 73 s. ř. s., není však povinen ani oprávněn tyto skutečnosti jakýmkoli způsobem sám dovozovat.

V projednávané věci stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil tak, že v případě, kdy by postupoval v souladu s napadeným rozsudkem městského soudu a Nejvyšší správní soud by následně dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, bylo by nutno na takové rozhodnutí pohlížet jako na nicotné. Právní následky tohoto postupu by pak dle názoru stěžovatele měly vážný dopad zejména do právní jistoty žalobce a taktéž Policie České republiky (dále jen „Policie ČR“), která bude účastníkem případného správního řízení a jejíž činnost bude dle podání žalobce dotčena zjednáním požadované nápravy. Stěžovatel uvádí, že ačkoli nelze předvídat, jak bude o žádosti žalobce rozhodnuto, v případě, že jí bude vyhověno, budou některé z možných náprav podle § 21 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, kroky nevratnými, což by mohlo pro správce (Policii ČR) představovat nenapravitelnou újmu.

Shora uvedené skutečnosti však nejsou dle názoru Nejvyššího správního soudu způsobilé vznik nenahraditelné újmy osvědčit. Důsledky, kdy v případě shledání důvodnosti kasační stížnosti a následného zrušení rozsudku městského soudu by bylo rozhodnutí stěžovatele, vydané na základě tohoto rozsudku, nicotné, již byly řešeny ve shora citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49. Rozšířený senát v této souvislosti vyslovil, že řešením mnohdy obtížných procesních situací není označení kasační stížnosti za součást řádného procesního postupu správního orgánu ve správním řízení, byť jejím podáním správní orgán zpochybňuje závazný právní názor soudu; ostatně je obtížně představitelné, že by stejný význam mohl být přiznán i kasační stížnosti podané žalobcem či osobou na řízení zúčastněnou.

Výrazem procesní rovnosti žalobce a žalovaného správního orgánu je právo obou obrátit se v případě nesouhlasu s výsledky soudního přezkumu provedeného soudem na Nejvyšší správní soud s kasační stížností. To však samo o sobě nemůže znamenat, že procesy navazující na pravomocné rozhodnutí soudu prvního stupně, tj. např. povinnost správního orgánu pokračovat ve správním řízení dle pokynů vyslovených v soudním rozhodnutí, ustanou až do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Podání kasační stížnosti nelze pokládat za překážku vedení správního řízení, neboť kasační stížnost není součástí tohoto řízení a úkonem, který by vylučoval či bránil správnímu orgánu ve věci rozhodnout.

V žádném případě pak nelze za nenahraditelnou újmu obecně označit stav, kdy je správní orgán povinen vydat rozhodnutí, a to bez specifikace výroku, tj. kdy ani nelze předvídat, jak konkrétně bude ve věci rozhodnuto. Je nutno upozornit, že v projednávané věci bylo před městským soudem zahájeno a vedeno řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu, kdy napadeným rozhodnutím byla stěžovateli (žalovanému správnímu orgánu) uložena povinnost vydat ve věci rozhodnutí, nikoli povinnost vydat rozhodnutí konkrétního obsahu a s určitým výrokem. Stěžovatel v návrhu sám připouští, že nelze předvídat, jakým způsobem

bude ve věci rozhodnuto. Za této procesní situace tak z povahy věci osvědčení nenahraditelné újmy prakticky nepřichází do úvahy.

Stěžovatel dále vznik nenahraditelné újmy popisuje pouze obecně, když uvádí, že právní následky jeho dalšího postupu by měly vážný dopad zejména do právní jistoty žalobce a Policie ČR. Poukazuje na skutečnost, že v případě kladného rozhodnutí o žádosti žalobce na zjednání nápravy by se některé kroky podle § 21 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. staly kroky nevratnými, což by pro Policii ČR jako správce osobních údajů mohlo představovat nenapravitelnou újmu. Je tedy zřejmé, že argumentace stěžovatele se opírá o zcela nekonkrétní a toliko hypotetické úvahy, které nejsou způsobilé vznik nenahraditelné újmy prokázat.

Na základě výše uvedeného tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel neosvědčil ve smyslu § 73 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., skutečnosti, které by potvrzovaly možnost vzniku výjimečného a závažného stavu, který by již nebylo možno v dalším běhu času nijak odčinit. Nejvyšší správní soud proto návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhověl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu